

Ettårs- dag vid ratten

AV STAFFAN TIMELL

FOTO: GUNNAR EKELUND

■ Den stora Metropolen smyger sig finkänsligt fram längs trädgårdsvägarna i Långsjöområdet. Den är halvvägs från och halvvägs till stan. 64:an, vår längsta linje med sina 21 km, tar nära timmen att köra, men är just därför populär, om man kan sin Metropol och gillar kringelåkan- det i ytterområdena. Och det kan och gör Margit Claesson. Den 25 mars är det precis ett år sedan Margit, som den första kvinnan i spårvägens historia, intog en förarplats. I dag har vi 9 kvinnliga bussförare varav två på trådbuss och dessutom fyra tunneltägsförare.

Många ruskade på huvudet och uttryckte — ofta högljutt — sin misstro mot kvinnliga bussförare. De små vecka livet skulle aldrig klara en stor, tung buss sades det. Men pytt vad de kunde. En rundringning till distriktscheferna ger besked om, att det gångna året enbart har visat, att man gjorde rätt när man släppte fram kvinnorna till förarplatsen. Alla har gjort ett gott jobb. Ja, ska man ge de manliga kollegerna en övertygande formulering, får man väl säga att var och en av damerna på sin plats har »Skött sig som en hel karl».

Men nu tillbaka till Margit.

När hon debuterade den ljumma marsdagen i fjol skedde det på en av nätets allra värsta linjer, nämligen 52:an. Fotografer och övriga pressmän satt tätt på stolarna längst fram,

när hon startade från Norr Mälarstrand mot alla nyblivna förars mar- dröm, gränderna i Klara. Men hon klarade galant av debuten och sedan har det gått bra.

När jag åker med henne på 64:an går allt precis som det skall. Många av de påstigande tänker inte på att det är en kvinnlig förare. De har vant sig under året vid att åka lika tryggt

Ett år har Margit Claesson, bolagets första kvinnliga förare, suttit vid ratten.

vem som än bär upp spårvägsuniformen. Men så har det inte alltid varit.

— Nej då, långt ifrån. Det har ofta hänt att folk har sagt »Jaså är det ett fruntimmer som kör, då väntar jag», berättar Margit. Jag brukar bara le mot dem och svara: »Ja, gör ni det.» Andra brukar mer eller mindre skämtsamt undra: »Törs man åka med.» Men det har faktiskt lika ofta hänt att folk, när de har gått av sagt: »Det där gick ju fint» eller »Du kör alla tiders». Gissa om man blir glad av att få höra sådant!

— Varför sökte du förtjänst?

— Huvudanledningen var att jag så ofta fick sitta i spärr och det tyckte jag var mindre roligt. När så ordern om att man skulle utbilda nya förare kom, och det av den framgick att det gällde såväl män som kvinnor, ja, då slog jag till.

— Har du ångrat dig?

— Nej, det har jag inte. Visst blir jag mycket tröttare av att köra än att sitta som konduktör eller spärrvakt, särskilt nu på vintern, när halkan gör att man får sitta på helspänn hela tiden. Men det är ju mer omväxlande. Särskilt bra trivs jag när jag får köra på 64:an. Det är underbart att få komma bort från stan, även om det bara är för en kort stund.

— Går inte din ökade trötthet ut över hemmet?

— Nej, inte över hemmet men över min man. Nu får han hjälpa till mer

än förr. Men han är så förstående så det går bra. Och så har vi en 10-årig tös, som börjar bli riktigt duktig i hushållsgöromål. I den mån hon hinner för skolan.

Margits man är polis med olika tjänstgöringstider varje vecka. Och även hon har ju olika tider, varför det är rena lyckträffen om de båda träffas hemma en kväll. Det sker endast tre kvällar av tolv, men då tar familjen vara på dem desto bättre och idkar rofyllt hemliv.

När vi skiljs åt vid Gullmarsplan, där Margit skall in och redovisa kassan, har klockan blivit tre på eftermiddagen. Hon steg upp kvart i fyra i morse och hemma väntar middagen på att bli lagad. Och resten av programmet för kvällen är enkelt: Tidigt i säng, så hon är körpig i morgon bitti vid femtiden igen.

Var det då inte någonting som under körningen halvvarvet med 64:an visade att det var en kvinna vid raten?

Jo, faktiskt! En sak! Vid Långsjöplan har 64:an regleringstid. Hade det varit en manlig förare hade han troligen gått av och rökt. Margit tog fram en kam, rättade till håret och fluffade kokett upp håret så att inga lockar skulle skilja sig från mängden. En hastig dragning med läppstiftet och så var det dags att åka igen. In mot staden och avlösningen.

Uttalanden av trafikanter: Nils Gösta Nordstedt (ovan): Hon kör verkligen bra. Rädd? Nej varför skulle jag vara det. Lemari Eriksson (nedan): Jag är så lugn när tant Margit kör att jag bara sover.

